

Jeesus, elämän ankkuri

”Se toivo on elämämme ankkuri, luja ja varma. Se ulottuu väliverhon tuolle puolen. Sinne Jeesus meidän edelläkävijänämme meni, kun hän oli tullut ylipapiksi, jonka pappeus on ikuista, Melkisedekin pappeutta.”
(Hepr. 6:19, 20.)

Avaintekstit:

Hepr. 6:4–6;
Matt. 16:24;
Room. 6:6;
Hepr. 10:26–29;
Hepr. 6:9–13;
Hepr. 6:17–20.

Hepr. 5:11–6:20 keskeyttää teologisen selityksen Jeesuksen pappeudesta meidän puolestamme. Paavali laittaa tähän väliin vakavan varoituksen Kristuksesta luopumisesta.

Ilmeisesti ihmiset olivat todellisessa vaarassa lähteä luisumaan itsesäälän ja uskosta luopumisen kaltevalle, liukkaalle pinnalle. Apostoli Paavali oli huolissaan, että hänen lukijansa ja kuulijansa antaisivat hengellisten aistiensa tylsyyden niiden vaikeiden tilanteiden takia, joita he kohtasivat, ja että he lakkaisivat kasvamasta evankeliumin ymmärtämisessä ja kokemisessa.

Eikö tämä sama vaara väijy meidän kaikkien kohdalla, että lannistumme kohtaamiemme koettelemusten takia ja alamme lipsua uskostamme?

Vakava varoitus huipentuu kuitenkin helliin rohkaisun sanoihin. Paavali ilmaisee uskovansa lukijoihinsa ja korottaa Jeesusta Jumalan rikkoutumattoman pelastuslupauksen ruumiillistumana (Hepr. 6:9–20). Samanlainen varoituksen ja rohkaisun kaava toistuu Hepr. 10:26–39.

Tutkimme nyt tätä kaavaa ja keskitymme niihin vahvoihin rohkaisun sanoihin, joita Jeesus tarjoaa meille.

Tämä tutkistelu on sapatiksi 12.2.2022

JUMALAN HYVÄN SANAN MAISTAMI- NEN

Lue Hepr. 6:4, 5. Mitä uskoville annettiin heidän ollessaan uskollisia Kristukselle?

Valoon pääseminen tarkoittaa, että ihminen kokee kääntymyksen (Hepr. 10:32). Sillä viitataan niihin, jotka kääntyvät Paholaisen vallan pimeydestä Jumalan valoon (Ap. t. 26:17, 18). Se merkitsee vapautumista synnistä (Ef. 5:11) ja tietämättömyydestä (1. Tess. 5:4, 5). Verbimuoto tässä viittaa siihen, että valoon pääseminen on Jumalan teko, jonka hän toteuttaa Jeesuksen kautta, joka on ”Jumalan sädehtivä kirkkaus” (Hepr. 1:3).

Taivaan lahjan maistaminen ja Pyhästä Hengestä osalliseksi tuleminen ovat synonyymisiä ilmauksia. Jumalan lahjalla voidaan viitata joko hänen armoonsa (Room. 5:15) tai Pyhään Henkeen, jonka kautta hän välittää armoaan (Ap. t. 2:38). Ne, jotka ovat ”maistaneet” Pyhää Henkeä (Joh. 7:37-39; 1. Kor. 12:13), ovat kokeneet Jumalan armon, johon kuuluu voima toteuttaa hänen tahtonsa (Gal. 5:22, 23).

Jumalan hyvän sanan maistaminen (Hepr. 6:5, VKR) tarkoittaa evankeliumin totuuden kokemista henkilökohtaisesti (1. Piet. 2:2, 3). Tulevan maailmanajan voimilla (VKR) viitataan ihmeisiin, joita Jumala tekee uskovien hyväksi tulevaisuudessa: ylösnousemus (Joh. 5:28, 29), ruumiimme muodonmuutos ja ikuinen elämä. Uskovat alkavat ”maistaa” näitä asioita jo tässä hetkessä. He ovat kokeneet hengellisen ylösnousemuksen (Kol. 2:12, 13), mielen uudistuksen (Room. 12:2) ja ikuisen elämän Kristuksessa (Joh. 5:24).

Paavali ajatteli ehkä erämaasukupolvea, joka koki Jumalan armon ja hänen pelastuksensa. Erämaasukupolvi pääsi tulipatsaan valoon (Neh. 9:12, 19; Ps. 105:39), sai nauttia taivaan lahjana mannaa (2. Moos. 16:15), sai kokea Pyhän Hengen (Neh. 9:20) ja nauttia Jumalan hyvää sanaa (Joos. 21:45) sekä nähdä tulevan ajan voimat työssään niissä ihmeissä ja tunnusteissa, joita tehtiin heidän Egyptistä vapautumisensa yhteydessä (Ap. t. 7:36). Kuitenkin Paavali antaa ymmärtää, että kuten erämaasukupolvi luopui Jumalasta noista saamistaan todisteista huolimatta (4. Moos. 14:1-35), samoin Hebrealaiskirjeen lukijat olivat vaarassa tehdä samoin kaikista Jumalan suosiosta saamistaan todisteista huolimatta.

Mikä on sinun kokemuksesi samasta asiasta?

MAHDO- TONTA UUDISTAA

Vertaa Hepr. 6:4-6; Matt. 16:24; Room. 6:6; Gal. 2:20; 5:24 ja 6:14. Mitä Kristuksen ristiinnaulitseminen tekstivertailun pohjalta tarkoittaa?

Alkuperäinen kreikankielinen teksti korostaa sanaa "mahdotonta". Jumalan on mahdotonta uudistaa parannukseen niitä, jotka ovat luopuneet, sillä he uudestaan "ristiinnaulitsevat Jumalan Pojan" (Hepr. 6:6). Paavali korostaa, että *pelastukseen ei ole muuta tietä kuin Kristuksen kautta* (Ap. t. 4:12). Pelastus millään muulla keinoin on yhtä mahdotonta kuin Jumalan on mahdotonta valehdella (Hepr. 6:18) tai meidän miellyttää häntä ilman uskoa (Hepr. 11:6).

Jumalan Pojan uudelleen ristiinnaulitseminen on kuvainnollinen ilmaus, jolla pyritään selventämään, mitä tapahtuu henkilökohtaisessa suhteessa Jeesuksen ja uskovan välillä.

Kun uskonnolliset johtajat ristiinnaulitsivat Jeesuksen, he tekivät sen siksi, koska Jeesus uhkasi heidän ylivaltaansa ja itsenäisyytensä. He toivoivat pääsevänsä Jeesuksen persoonasta eroon ja samalla tuhoavansa vahvan ja vaarallisen vihollisen. Samalla tavoin evankeliumi haastaa yksilön henkilökohtaisen vapauden ja itsemääräämisoikeuden. Kristillisen elämän ydin on ristinsä ottamista ja itsensä kieltämistä (Matt. 16:24). Tämä tarkoittaa maailman (Gal. 6:14), vanhan ihmisen (Room. 6:6, VKR) ja lihan himojen ja halujen ristiinnaulitsemista (Gal. 5:24, VKR). Kristillisen elämän tarkoitus on, että käymme läpi eräänlaisen kuoleman. Ellemme koe tällaista itselle kuolemista, emme voi vastaanottaa uutta elämää, jonka Jumala haluaa antaa meille (Room. 6:1-11).

Taistelu Jeesuksen ja oman minän välillä on kuolinkamppailu (Room. 8:7, 8; Gal. 5:17). Se on vaikea taistelu, jota ei voiteta heti. Tällä tekstillä ei viitata henkilöön, joka joskus epäonnistuu taistelussaan vanhaa ihmistä ja lihaa vastaan. Tällä synnillä tarkoitetaan ihmistä, joka aidon pelastuskokemuksen ja sen mukanaan tuomien asioiden jälkeen (Hepr. 6:4, 5) päättää, että Jeesus on uhka sille elämälle, jota hän haluaa viettää, ja niinpä hän lopettaa suhteensa Jeesukseen. Toisin sanoen, niin kauan kuin ihminen ei kokonaan pääätä kääntyä pois Kristuksesta, hänellä on yhä pelastustoivo.

Mitä itselle kuoleminen ja ristinsä ottaminen tarkoittavat? Mikä on elämässäsi vaikein asia luovuttaa Kristuksen hallintaan?

**EI OLE
ENÄÄ UHRIA
SYNTIEMME
TÄHDEN**

Hepr. 6:4-6 varoitus on hyvin samanlainen kuin varoitus, joka löytyy Hepr. 10:26-29. Paavali selittää, että Jeesuksen uhrin hylkääminen jättää lukijat ilman minkäänlaista keinoa saada syntejään anteeksi, koska ei ole muuta keinoa saada anteeksiantoa kuin Jeesus (Hepr. 10:1-14).

Lue Hepr. 10:26-29. Millä kolmella tavalla kirjoittaja kuvaa syntiä, jolle ei ole anteeksiantoa?

Kirjoittaja ei sano, ettei sovituksista ole sellaisille synneille, jotka tehdään sen jälkeen, kun on vastaanotettu tieto totuudesta. Jumala on nimittänyt Jeesuksen meidän puolustajaksemme (1. Joh. 2:1). Hänen kauttaan meillä on anteeksianto synneistä (1. Joh. 1:9). Synti, jolle ei ole mitään uhria eikä sovituksista, on sellainen, jossa poljetaan jalkoihin Jumalan Poika, pidetään epäpyhänä liiton verta ja häväistään Pyhää Henkeä (Hepr. 10:29). Tarkastellaan nyt näiden ilmausten merkitystä.

Ilmaus "polkee jalkoihinsa Jumalan Pojan" (Hepr. 10:29) kuvailee Jeesuksen hallinnon hylkäämistä. Arvonimi "Jumalan Poika" muistutti yleisöä siitä, että Jumala on asettanut Jeesuksen oikealle puolelleen ja luvannut tehdä hänen vihollisistaan korokkeen hänen jalkojensa alle (Hepr. 1:13; ks. myös Hepr. 1:5-12, 14). Jeesuksen jalkoihin polkeminen tarkoittaa, että luopio on kohdellut Jeesusta vihollisenaan. Hepr. 1:13 antamasta perustelusta voitaisiin vetää se johtopäätös, että mitä luopion elämään tulee, hän on poistanut Jeesuksen valtaistuimelta (ja asettanut sille itse) ja pannut hänet korokkeeksi jalkojensa alle. Juuri näin Lucifer halusi toimia taivaassa (Jes. 14:12-14) ja juuri näin "laittomuuden ihminen" pyrkii tekemään tulevaisuudessa (2. Tess. 2:3, 4, VKR).

Ilmaus "pitää epäpyhänä liiton verta" viittaa Jeesuksen uhrin hylkäämiseen (Hepr. 9:15-22). Tällä aivan kuin väitetään, että Jeesuksen verellä ei ole voimaa puhdistaa.

Ilmaus "häpäisee armon Henkeä" on hyvin vahva. Kreikan sanaan *enybrisas* ('loukkaus', 'häväistys') liittyy ajatus röyhkeänä ylpeytenä ilmenevästä ylimielisyydestä. Sana on hyvin vahva vastakohta kuvaukselle Pyhästä Hengestä armon Henkenä. Ilmaus tarkoittaa, että luopio on vastannut Jumalan armon tarjoukseen loukkauksella.

Luopio on kestävässä tilanteessa. Hän hylkää Jeesuksen, tämän uhrin ja Pyhän Hengen.

TEISTÄ USKOMME PAREMPAA

Hepr. 6:4–8 annetun vahvan ja vakavan varoituksen jälkeen Paavali ilmaisee luottamuksensa siihen, että kirjeen lukijat eivät ole luopuneet Pojasta eivätkä tee niin jatkossakaan. Hän uskoo, että hänen yleisönsä ottaa varoituksesta vaarin ja tuottaa asianmukaista hedelmää. He ovat kuin maa, jonka Jumala on muokannut ja joka tuottaa sellaista hedelmää kuin hän odottaa. He saavat Jumalan siunauksen (Hepr. 6:7), joka on pelastus (Hepr. 6:9).

Lue Hepr. 6:9–12. Luettele niitä hyviä asioita, joita kirjeen lukijat ovat tehneet ja joita he edelleen tekevät, ja selitä, mitä teoilla tarkoitetaan.

Uskovat osoittavat rakkauttaan Jumalan nimeä eli Jumalaa kohtaan palvelemalla pyhiä. Kyse ei ollut yksittäisistä menneisyydessä tehdyistä teoista, vaan yhä siinä hetkessä jatkuvista teoista. Poikkeukselliset teot eivät paljasta ihmisen todellista luonnetta. Painavin todiste rakkaudesta Jumalaa kohtaan eivät ole uskonnolliset teot itsessään, vaan rakkauden teot kanssaihmissä, varsinkin vähäosaisia kohtaan (Matt. 10:42; 25:31–46). Niinpä Paavali varoittaa uskovia unohtamasta tehdä hyvää (Hepr. 13:2, 16).

Katso Hepr. 6:12. Siinä varoitetaan veltostumisesta, mikä on niille ominaista, jotka eivät kypsy uskossa ja ovat vaarassa luopua uskosta (Hepr. 5:11; 6:12). Toivoa ei pidetä elossa älyllisillä uskon harjoitteilla, vaan uskon kautta, joka ilmaistään rakkauden tekoina (Room. 13:8–10).

Paavali haluaa lukijoidensa jäljittelevän niiden elämää, jotka uskon ja kärsivällisyyden kautta perivät lupaukset. Hän on jo antanut erämaasukupolven kielteisenä esimerkkinä niistä, jotka uskon ja kestävyiden puutteen vuoksi eivät saaneet sitä, mitä heille oli luvattu. Sitten Paavali antaa Abrahamin (Hepr. 6:13–15) esimerkkinä ihmisestä, joka uskon ja kärsivällisyyden kautta peri lupaukset. Luettelo myönteisistä esimerkeistä täydentyy luvussa 11 annetulla pitkällä listalla uskon esikuvista. Lista huipentuu luvussa 12 Jeesukseen uskon ja kärsivällisyyden suurimpana esimerkkinä (Hepr. 12:1–4). Ilm. 14:12 kerrotaan, että usko, kestävyys ja käskyjen pitäminen ovat lopun ajan pyhien ominaisuuksia.

Joskus meidän on lausuttava varoituksen sanoja ihmisille, joita rakastamme. Mitä voimme oppia apostolilta toisten varoittamisesta ja rohkaisemisesta?

JEESUS, ELÄMÄMME ANKKURI

Paavalin varoitus lupomusta vastaan sekä rohkaisu rakkautteen ja uskoon huipentuu kauniiseen ja kohottavaan selitykseen vakuudesta, jonka saamme Kristuksessa.

Lue Hepr. 6:17-20. Miten Jumala takasi meille antamansa lupaukset?

Jumala takasi lupauksensa täyttymisen usealla tavalla. Ensinnäkin hän takasi ne valalla (Hepr. 6:17). Raamatun mukaan Jumalan valat Abrahamille ja Daavidille muodostivat perustan luottamukselle siihen, että Israel olisi pysyvästi Jumalan suosiossa. Kun Mooses pyrki varmistamaan Jumalan anteeksiannon Israelille kultaisen sonnin yhteydessä tapahtuneen lupomuksen jälkeen, hän viittasi Jumalan valaan Abrahamille (ks. 2. Moos. 32:11-14; 1. Moos. 22:16-18). Hänen vetoomuksensa vahvuus piili siinä, että Jumalan vala oli peruuttamaton (Room. 9:4; 11:28, 29).

Myös silloin kun psalminkirjoittaja rukoili Jumalan edessä Israelin puolesta, hän vetosi Jumalan Daavidille antamaan valaan: "Minä en riko liittoani, en muuta sitä, minkä olen luvannut. Minä olen vannonut pyhän nimeni kautta, ja minun valani pitää. En valehdellut, kun lupasin Daavidille: 'Sinun sukusi pysyy iäti, sinun valtaistuimesi kestää edessäni niin kauan kuin aurinko, se pysyy ikuisesti niin kuin kuu.' Korkeuksissa on uskollinen todistaja." (Ps. 89:35-38.) Uuden testamentin mukaan molemmat valat saivat täyttymyksensä Jeesuksessa, Abrahamin siemenessä, joka nousi ylös ja istuutui Daavidin valtaistuimelle (Gal. 3:13-16; Luuk. 1:31-33, 54, 55).

Toiseksi Jumala on taannut lupauksensa meille asettamalla Jeesuksen oikealle puolelleen. Taivaaseenastumisen tarkoituksena on vahvistaa uskoville annettu lupaus. Jeesus meni taivaaseen edelläkävijänä meidän puolestamme (Hepr. 6:20). Jeesuksen taivaaseen meno vahvistaa sen pelastusvarmuuden, jota Jumala meille tarjoaa. Jumala johti Jeesuksen kirkkauteen antaen tämän kärsiä kuoleman jokaisen ihmisen puolesta tuodakseen paljon lapsia kirkkauteen (Hepr. 2:9, 10). Jeesuksen läsnäolo Isän edessä on "elämämme ankkuri" (Hepr. 6:19), joka on kiinnitetty Jumalan valtaistuimeen. Jumalan hallinnon kunnian mittarina on hänen lupauksensa täyttymys meille Jeesuksen kautta. Voiko tämän suurempaa vakuutta saada?

Miltä se tuntuu, että Jumala on vannonut valan?

KERTAUS

Lisäaineistoa: Lue Ellen G. White, *Alfa ja omega*, osa 6, s. 372-376 tai *Apostolien teot*, s. 414-419; *Alfa ja omega*, osa 5, s. 266-272 tai *Aikakausien Toivo*, s. 687-694 tai *Rakkau-della Isältä*, s. 531-536.

"Sodankäynti omaa minää vastaan on vaikein koskaan käyty taistelu. Oman minän taipuminen ja kaiken luovuttaminen Jumalalle vaatii kamppailua, mutta ihmisen täytyy ensin alistua Jumalan alle ennen kuin hän voi uudistua pyhyydessä." - Ellen G. White, *Steps to Christ*, s. 43.

"Johannes halusi tulla Jeesuksen kaltaiseksi, ja Kristuksen rakkauden muuttavan voiman alaisena hänestä tulikin hiljainen ja sävyisä. Hänen oma minänsä oli kätkeytyneenä Jeesuksessa. Kaikkia tovereitansa ehdottomammin Johannes antautui tuon ihmeellisen elämän valtaan. - -

Kristusta kohtaan tuntemansa syvän rakkauden tähden Johannes halusi aina olla hänen lähellään. Vapahtaja rakasti kaikkia kahtatoista, mutta Johanneksella oli vastaanottavainen henki. Hän oli nuorempi kuin muut, ja suuremmalla lapsen luottamuksella hän avasi sydämensä Jeesukselle. Näin hän pääsi läheisempään kosketukseen Kristuksen kanssa, ja hän välitti ihmisille Vapahtajan syvällisimmät hengelliset opetukset. - -

Sen pyhyyden kauneus, joka hänet oli muuttanut, loisti Kristuksen kaltaisella kirkkaudella hänen olemuksestaan. Ihaillen ja rakastaen hän katseli Vapahtajaa ja hän halusi vain tulla Kristuksen kaltaiseksi ja olla häneen yhteydessä kunnes hänen luonteestaan kuvastui hänen Mestarinensa luonne." (6AO 376.)

Keskustelunaiheita:

1. Jeesuksen rakastetun opetuslapsen Johanneksen elämä on suuri vastakohta Juudas Iskariotin elämälle. Kun Jeesus näki Johanneksen ja tämän veljen, hän kutsui heitä nimellä Boanerges, 'ukkosenjylinän pojat'. Johanneksella oli suuria puutteita. Juudaksellakin oli puutteita, mutta ne eivät olleet dramaattisempia tai vakavampia kuin Johanneksen puutteet. Miten Johannes muuttui Jeesuksen kuvan kaltaiseksi mutta Juudas teki synnin Pyhää Henkeä vastaan? Mikä ero heillä oli?

2. Jeesus kutsuu uskovia ottamaan ristinsä ja seuraamaan häntä. Mikä ero on ristinsä kantamisella ja toisten hyväksikäyttöön alistumisella?

3. Mikä on vapaan tahdon ja pelastuksen välinen suhde?